

Arrest

nr. 112 190 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die loco advocaat J. APPELEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Oezbeken, en geboren te zijn in Gaza Haji Mullah Qurban, gelegen in het district Aybak in de provincie Samangan. U hebt een motorische handicap. U bent niet naar school en bent ongehuwd.

Uw vader werkte als spion voor de Amerikaanse troepen in Baghlan. Ook had hij twee vrachtwagens waarmee hij materialen voor de buitenlanders vervoerde. Om de reden dat hij met buitenlanders samenwerkte, werd hij geviseerd door de Taliban. Ze telefoneerden hem en stuurden u ook een dreigbrief met de uitdrukkelijke eis dat uw gezin met hen moest samenwerken, anders zou jullie hele familie worden vermoord. Naast deze problemen had u ook problemen met de parlementariër Ahmad Khan Samanghani. Naar aanleiding van de verkiezingen in 2010 had u een campagnefoto van

hem gescheurd. U werd door zijn mannen meegenomen en drie dagen gemarteld. Nadat de ouderlingen hadden bemiddeld werd u vrijgelaten. Ook werd u als mindervalide beledigd en gepest op straat.

Toen u samen met uw ouders naar Kabul ging, in afwachting om het land uit te vluchten, werd uw zevenjarige broer, I.(...) K.(...), in jullie hotelkamer vermoord door de Taliban. Uw moeder werd gewond. Twee of drie dagen later, tijdens de verkiezingen in 1388 (september 2010 volgens de Gregoriaanse kalender), heeft u samen met uw ander broer, M.(...) M.(...), Afghanistan verlaten. M.(...) M.(...) bent u onderweg kwijt geraakt. Op 5 april 2011 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw taskara (Afghaans identiteitskaart) neer, foto's van uw vader bij het Amerikaanse leger, foto's van uw vaders vrienden, een foto van u met Abdul Raghman en commandant Nurul Haq, een foto van uw vader met commandant Atuallah, een bevestigingsattest van de ouderlingen uit uw regio voor uw problemen, een bevestigingsattest van de jeugdvereniging van Junbesh voor uw problemen, een kopie van de dreigbrief van de Taliban en de briefomslag waarmee u deze documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige en incoherente verklaringen heeft afgelegd over uw problemen in Afghanistan waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Daardoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, die rechtstreeks gelinkt zijn aan deze activiteiten.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader actief was voor de Amerikaanse troepenmacht. Aangezien u uw vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het werk van uw vader, wordt de geloofwaardigheid voor uw persoonlijke vrees hierdoor ernstig gefnuikt. Nochtans heeft uw vader meer dan twee jaar dit werk voor de Amerikanen uitgeoefend. Alhoewel u weet dat zijn werk iets te maken had met opsporingen voor de Amerikanen (Gehoorverslag CGVS, p. 5), heeft u het raden naar zijn exacte werkinhoud, naar zijn activiteiten, naar de naam van de basis waarvoor hij actief was, hoe hij als analfabeet aan dit werk is geraakt en wat de naam van zijn eenheid was (CGVS, p. 4). Het is opmerkelijk dat u zo weinig kan vertellen over de werkzaamheden van uw vader, aangezien u wel laat uitschijnen een brede kennis te hebben over het politieke en maatschappelijke leven in Samangan (CGVS, p. 6-8). De vaststelling dat u amper kan uitweiden over uw vaders werk, doet dan ook sterke afbreuk op uw geloofwaardigheid dat hij effectief werkzaam zou zijn geweest voor een buitenlandse troepenmacht en uw hele familie daardoor werd gevisieerd door de Taliban.

Deze vaststelling wordt versterkt doordat u helemaal geen juiste informatie kan geven over de dreigbrief die u zou hebben ontvangen van de Taliban. Zo is het opmerkelijk dat u, wanneer gevraagd naar de briefinhoud, enkel aanhaalt dat de Taliban uw vader ervan verdacht een spion te zijn van de Amerikanen (CGVS, p. 11). U heeft er echter het raden naar of er nog meer in de brief staat geschreven, waarna u toegeeft dat u de inhoud ervan niet kent, omdat u niet kan lezen (CGVS, p. 13). U verklaart ook nooit de brief te hebben laten voorlezen. Nochtans staat in de dreigbrief dat u, samen met uw vader en broer vooral gevisieerd doordat jullie met twee wagens materiaal vervoerden voor de Amerikanen (CGVS, vertaling dreigbrief, p. 11). Van een persoon die zijn land heeft moeten ontvluchten omwille van problemen met de Taliban en het verkrijgen van een dreigbrief van deze groepering, mag worden verwacht dat hij de inhoud van die brief dan ook kent. Indien die persoon een analfabeet is mag worden verwacht dat hij die brief laat voorlezen vooraleer zijn land te ontvluchten, temeer daar deze brief mede aan de basis liggen van uw vluchtmotieven. De vaststelling dat u dit niet heeft gedaan en dan ook het raden heeft naar de exacte inhoud ervan doet sterke afbreuk op uw daadwerkelijke vrees.

Ook over de beschuldiging van de Taliban inzake jullie transportactiviteiten legt u uiterst vage verklaringen af. Zo verklaart u niet te weten voor welke bedrijven uw vader materialen vervoerde, naar waar hij die materialen exact moest vervoeren en welke materialen hij juist vervoerde (CGVS, p. 16). Uw verklaring hierover dat uw vader zelf niet wist wat hij vervoerde, komt weinig plausibel over. Aangezien u geen enkel begin van informatie kan geven over jullie transportactiviteiten kan er dan ook weinig geloof aan worden gehecht, waardoor ook deze vrees voor de Taliban teniet wordt gedaan. Bovendien verklaart u nooit met de transportwagens te hebben gereden, aangezien u mindervalide bent

(CGVS, p. 15). Gevraagd waarom dan ook u wordt geviseerd, samen met uw vader en broer, haalt u aan dat dit nu eenmaal zo is bij de Taliban, wanneer één iemand wordt geviseerd, de volledige familie wordt geviseerd (CGVS, p. 12). Gevraagd deze uitspraak te staven met een concreet voorbeeld, moet u afhaken (CGVS, p. 13).

Uw vrees voor de Taliban wordt verder onderuit gehaald doordat u uiterst **inconsistente verklaringen** heeft afgelegd op de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18 mei 2011 en op uw gehoor voor het CGVS op 2 april 2012. Zo vertelt u op de vragenlijst van het CGVS dat de problemen met de Taliban waren gestart nadat jullie een Talib geweigerd hadden onderdak te bieden (Vragenlijst CGVS, dd. 18/05/2011, p. 3). Een reden die u tijdens het gehoor op het CGVS helemaal niet aanhaalt, niet wanneer u wordt gevraagd de redenen te vertellen waarom u uw land moest verlaten (CGVS, p. 14) en niet op het eind van het gehoor wanneer u wordt gevraagd of u alle problemen heeft verteld die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 20). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze inconsistentie, haalt u aan dat dit u niet werd gevraagd (CGVS, p. 21). Verwacht mag worden dat een persoon die asiel komt aanvragen al zijn problemen spontaan aanhaalt, zeker wanneer hem daar tot tweemaal toe de kans voor wordt gegeven. De vaststelling dat u dit niet heeft gedaan, doet dan ook ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw aangehaald asielrelaas. Op het CGVS linkt u uw problemen met de Taliban dan weer aan de werkzaamheden van uw vader voor het Amerikaans leger op de basis in Baghlan (CGVS, p. 15), iets waar u dan weer niets over zegt op de vragenlijst van het CGVS. Geconfronteerd met deze vaststelling argumenteert u dat u dit wel had gedaan. Die verklaring kan niet als een afdoende uitleg worden beschouwd, omdat blijkt dat de door u op de DVZ afgelegde verklaringen aan u in het Dari werden voorgelezen en door u voor akkoord werden ondertekend.

Vervolgens is het markant dat u uw vader, toen u België was aangekomen en hem aan de lijn had, niet heeft gevraagd of hij nog iets had vernomen van de Taliban (CGVS, p. 4 & 20). Verwacht mag worden dat een persoon die zijn land van herkomst heeft moeten uitvluchten eens in veiliger vaarwater aangekomen en in contact met zijn thuisbasis, informeert naar de grondslag van diens problemen. De vaststelling dat u dat niet heeft gedaan, zaaien opnieuw twijfel rond uw geloofwaardigheid te worden geviseerd door de Taliban. Opvallend hierbij is ook dat uw vader toen u hem contacteerde, zijn werkzaamheden op de Amerikaanse basis nog steeds aan het uitvoeren was (CGVS, p. 20), dit terwijl zijn jongste zoon daardoor zou zijn vermoord en zijn twee andere zonen stante pede het land hebben moeten verlaten.

Naast de problemen met de Taliban vreest u ook parlementariër **Ahmad Khan Samanghani**. Die zou u naar aanleiding van het afscheuren van zijn verkiezingsfoto, in het kader van de parlementsverkiezingen van september 2010, drie dagen lang hebben laten martelen. Ten eerste moet worden vastgesteld dat u door toedoen van de dorpsoudsten vrij werd gelaten (CGVS, p. 14). Ten tweede is het opmerkelijk dat u op de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ niets aanhaalt over uw vermeende problemen met Ahmad Khan Samanghani, wanneer wordt gevraagd naar de belangrijkste feiten voor uw vlucht uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5), terwijl uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat dit de directe aanleiding was voor uw vlucht naar Kabul, van waaruit u het land ontvluchtte (CGVS, p. 18). De vaststelling dat u op de DVZ heeft nagelaten deze feiten te vermelden werpt de geloofwaardigheid voor deze vrees dan ook in een uiterst slecht daglicht. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Ahmad Khan Samanghani op 14 juli 2012 om het leven gekomen is bij een bomaanslag. Hiermee is de persoon van wie de door u aangehaalde vervolging uitging van het toneel verdwenen. Uw relaas bevat evenmin elementen die erop wijzen dat u om andere redenen in deze zaak nog vervolging dient te vrezen.

Tot slot haalt u aan dat u op straat werd beledigd en gepest doordat u mindervalide bent. Er dient te worden vastgesteld dat het feit dat u als **mindervalide** op straat werd toegeroepen dom te zijn en niet goed te kunnen lopen (CGVS, p. 20), **onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te worden aan daden van vervolging** in de zin van de Vluchtelingenconventie of als schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming worden beschouwd. Ook verklaart u in Afghanistan nooit naar de dokter te zijn gemoeten omwille van uw medische problemen (CGVS, p. 20).

Uw uiterst vage, ongeloofwaardige en incoherente antwoorden laten dus niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaringen inzake uw problemen in Afghanistan. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Samangan, district Aybak, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen de provincie Samangan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat Samangan een zeer rustige provincie is. Er gebeuren amper incidenten. Geenszins kan besloten worden dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Aybak van de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Aybak van de provincie Samangan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara zegt enkel iets over uw identiteit, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De foto van uw vader met buitenlandse soldaten tonen geen bloedverwantschap aan tussen u en de man op de foto, waardoor deze dan ook niets bewijzen. Uw verklaring dat jullie dezelfde handen hebben, kan moeilijk worden nagegaan (CGVS, p. 9). Ook de foto's van u bewijzen niets over uw problemen. De dreigbrief van de Taliban werd dan weer aangehaald om inconsistenties bloot te leggen. In verband met de twee brieven van de ouderlingen en van de jeugdvereniging van Junbesh over uw problemen dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze gedragen wordt door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Daarbij dient ook te worden opgemerkt dat de documenten die u voorlegt, uiterst fraudegevoelig zijn. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van de redelijkheidsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker voert aan dat zijn relaas wordt gestaafd met een door hem bijgebrachte dreigbrief van de taliban en stelt voorts dat hij analfabeet is. Dat hij de inhoud van de dreigbrief niet kent, kan zijn geloofwaardigheid niet aantasten. Verzoeker stelt voorts dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat zijn vrees ten gevolge vage verklaringen inzake de specifieke activiteiten van zijn vader teniet wordt gedaan. De verwerende partij miskent opnieuw foto's en de originele dreigbrief die werden neergelegd. Bovendien stelt hij dat zijn verklaringen dewelke tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgelegd gelijklopend en geenszins intern tegenstrijdig zijn.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift "bewijsstukken" toe.

2.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat (i) verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn vader actief was voor de Amerikaanse troepenmacht, (ii) verzoeker geen juiste informatie kan geven over de dreigbrief die hij zou ontvangen hebben van de taliban, (iii) verzoeker ook over de beschuldiging van de taliban van hun transportactiviteiten vage verklaringen aflegt, (iv) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, (v) verzoeker toen hij in België was aangekomen en hij contact had met zijn vader niet informeerde naar zijn problemen en verzoekers vader nog steeds werkzaam was op de Amerikaanse basis, (vi), verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over de parlementariër die hij vreesde voor het verscheuren van zijn verkiezingsfoto alsmede omdat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat deze parlementariër op 14 juli 2012 bij een bomaanslag om het leven is gekomen, (vii) het feit dat hij als mindervalide op straat werd toegeroepen en gepest onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te worden aan daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, (viii) er voor burgers in het district Aybak van de provincie Samangan actueel geen risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Van verzoeker mag echter verwacht worden dat hij de inhoud van de dreigbrief, die de directe oorzaak van zijn problemen en zijn vlucht uit Afghanistan vormt, uitvoerig kan toelichten. Ook van iemand die analfabeet is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de dreigbrief te achterhalen en zich dit ook blijft herinneren. Deze brief vormt immers de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker toegeeft dat hij de inhoud ervan niet kent, omdat hij niet kan lezen en dat hij de brief ook nooit heeft laten voorlezen. De commissaris-generaal kon dan ook correct stellen dat *"van een persoon die zijn land heeft moeten ontvluchten omwille van problemen met de taliban en het verkrijgen van een dreigbrief van deze groepering, mag worden verwacht dat hij de inhoud van die brief dan ook kent. Indien die persoon een analfabeet is mag worden verwacht dat hij die brief laat voorlezen vooraleer zijn land te ontvluchten, temeer daar deze brief mede aan de basis liggen van uw vluchtmotieven. De vaststelling dat u dit niet heeft gedaan en dan ook het raden heeft naar de exacte inhoud ervan doet sterke afbreuk op uw daadwerkelijke vrees."*

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de verwerende partij ten onrechte oordeelt dat zijn vrees ten gevolge vage verklaringen inzake de specifieke activiteiten van zijn vader teniet wordt gedaan, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee geenszins de concrete en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing weerlegt of verklaart. Ook de bewering dat zijn verklaringen dewelke hij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd gelijklopend en geenszins intern tegenstrijdig zijn verandert niets aan de correct door de commissaris-generaal gedane vaststelling dat hij inconsistente verklaringen aflegt op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Zo stelde de commissaris-generaal terecht het volgende:

"Uw vrees voor de Taliban wordt verder onderuit gehaald doordat u uiterst inconsistente verklaringen heeft afgelegd op de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18 mei 2011 en op uw gehoor voor het CGVS op 2 april 2012. Zo vertelt u op de vragenlijst van het CGVS dat de

problemen met de Taliban waren gestart nadat jullie een Talib geweigerd hadden onderdak te bieden (Vragenlijst CGVS, dd. 18/05/2011, p. 3). Een reden die u tijdens het gehoor op het CGVS helemaal niet aanhaalt, niet wanneer u wordt gevraagd de redenen te vertellen waarom u uw land moest verlaten (CGVS, p. 14) en niet op het eind van het gehoor wanneer u wordt gevraagd of u alle problemen heeft verteld die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 20). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze inconsistentie, haalt u aan dat dit u niet werd gevraagd (CGVS, p. 21). Verwacht mag worden dat een persoon die asiel komt aanvragen al zijn problemen spontaan aanhaalt, zeker wanneer hem daar tot tweemaal toe de kans voor wordt gegeven. De vaststelling dat u dit niet heeft gedaan, doet dan ook ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw aangehaald asielrelaas. Op het CGVS linkt u uw problemen met de Taliban dan weer aan de werkzaamheden van uw vader voor het Amerikaans leger op de basis in Baghlan (CGVS, p. 15), iets waar u dan weer niets over zegt op de vragenlijst van het CGVS. Geconfronteerd met deze vaststelling argumenteert u dat u dit wel had gedaan. Die verklaring kan niet als een afdoende uitleg worden beschouwd, omdat blijkt dat de door u op de DVZ afgelegde verklaringen aan u in het Dari werden voorgelezen en door u voor akkoord werden ondertekend.”.

Waar verzoeker enkel nog verwijst naar de foto's die hij heeft neergelegd en de dreigbrief en deze kenmerkt als zijnde objectieve bewijsstukken, weerlegt hij de concrete en correcte vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing niet.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift opnieuw zijn taskara neerlegt waarvan in de bestreden beslissing reeds correct werd gesteld dat zijn taskara enkel iets zegt over zijn identiteit, die in casu niet in twijfel wordt getrokken. Ook legt verzoeker opnieuw de brief van de jeugdvereniging van Junbesch voor, doch zoals correct werd opgemerkt door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing kunnen dergelijke documenten enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, niet het geval is.

2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend worden weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partijen die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhalen. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), quod non in casu. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien het feitenrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel

48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Aybak van de provincie Samangan, waarvan verzoeker afkomstig is, en waar, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat bovenstaande analyse door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zich hebben laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF